

vers-részében is billegett. A textusalakításban főként a stílusértékkel kevésbé bíró szó- és elemisméltések rínak ki (egyetlen – nem is hosszú – mondatban gyors egymásutánban három vonatkoztatás az „amely... ahol... amikor...” halmozásával stb.) Persze az olvasó sokkal inkább az erényekre: a homogenitásra, a kelme lenvászón szövésére, az első pillanatban vélhetőnél jóval több nyelvi játékra emlékszik majd. Urira, Mátéra, Sárára, Philóra, Marcellusra és a többiekre, akiket ez a nyelv galvanizál.

Spiró György mindig is a radikális kritikai empátiával megközelített, tragiabszurd Theatrum Mundi írója volt, regényeiben is, drámái nagyobbik felében is. A Messiás-eszme opponáló dimenziójú könyvével, az emberlét (általa tételezett) megválthatatlanságának nagyregényével, a *Fogsággal* is ezen a történelem- és sorsszínházon belül maradt.

Tarján Tamás

